

Nr 36.

Ankom till riksdagens kansli den 2 maj 1919 kl. 1 e. m.

Bevillningsutskottets betänkande, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition med förslag till förordning om ändrad lydelse av §§ 3, 7 och 12 i förordningen den 13 december 1912 angående tullrestitution i vissa fall vid återutförelse av utländsk vara.

(1:a avd.)

Närvarande: herrar Källman, Röing, Lyckholm, K. A. Nilson, Bäckström, Rosén, Boman, Vennersten, Månsson i Hagaström, Olsson i Kullenbergstorp, Bergman, Neess, Broman, Westrup, Öhngren, Lundell, Wikström, Johansson i Kullerstå, Uddenberg och Lithander.

I en den 14 mars 1919 avlåten, till bevillningsutskottet hänvisad proposition, nr 252, har Kungl. Maj:t, under åberopande av propositionen bilagt utdrag av statsrådsprotokollet över finansärenden för samma dag, föreslagit riksdagen att antaga följande

Förslag

till

förordning om ändrad lydelse av §§ 3, 7 och 12 i förordningen den 13 december 1912 angående tullrestitution i vissa fall vid återutförelse av utländsk vara.

Härigenom förordnas, att §§ 3, 7 och 12 i förordningen den 13 december 1912 angående tullrestitution i vissa fall vid återutförelse av utländsk vara skola i nedan angivna delar erhålla följande ändrade lydelse:

Bihang till riksdagens protokoll 1919. 7 saml. 32 häft. (Nr 36.)

§ 3.

Konungen äger bestämma, för vilka varor och, där med avseende å särskilt varuslag så erfordras, under vilka förutsättningar rätt till tullrestitution enligt denna förordning må åtnjutas; dock må i intet fall sådan rätt avse spannmål, omalen eller malen, levande djur, brännvin och sprit, alla slag, eller vin eller sådan vara, som är avsedd att återsändas till produktions- eller inköpslandet eller till producenten eller den ursprunglige säljarens ombud i annat land.

Rätt till restitution må tillerkännas handelsidkare allenast å plats, där tullkammare finnes.

§ 7.

1. — — — —

2. Restitution beräknas för utförselvara, som vid införseln drager stycketull, efter stycketal och för annan utförselvara efter dess nettovikt, ankommande dock på Konungens prövning, huruvida och under vilka villkor emballage eller inlägg till varor, i fråga om vilka bruttoförtullning är stadgad i gällande tulltaxa, må inräknas i den vikt, som vid utförseln lägges till grund för restitution.

§ 12.

Såsom villkor för erhållande av restitution skall i övrigt gälla:

a) — — — —;

b) att exportangivningsinlagan ej mindre innehåller uppgift om avsikten att för varan erhålla tullrestitution enligt denna förordning, om varans handelsbenämning och om den rubrik i tulltaxan, till vilken densamma vid införseln blivit hänförd, än även är åtföljd dels av exportörens under edlig förpliktelse avgivna och av två vittnen till riktigheten bestyrkta försäkran därom, att den till utförsel angivna varan blivit av honom införd, att full införseltull för densamma erlagts och att varan icke efter införseln undergått någon bearbetning eller förändring, dels ock av exportörens under edlig förpliktelse avgivna försäkran, att varan enligt hans vetskap icke är avsedd att återsändas vare sig till produktions- eller inköpslandet eller till producentens eller den ursprunglige säljarens ombud i annat land;

c) att vederbörande tullkammare, efter exportvarans undersökning och utrönande av det stycketal eller den vikt, som jämlikt § 7 mom. 2 skall läggas till grund för restitutionen, samt kollinas plombering ävensom bevakning under transporten till och inlastning i fartyg eller järn-

vägsvagn eller överlämnande till postverket, härom meddelat attest, vilken såsom verifikation jämte angivningsinlagan och övriga intyg bifogas tullkammarens utgående tulljournal;

- d) — — — —
e) — — — —.

Denna förordning träder i kraft å dag, som av Konungen bestämmes.

Förordningen den 13 december 1912 angående tullrestitution i vissa fall vid återutförelse av utländsk vara innehåller i § 3 bestämmelse därom, att Kungl. Maj:t äger bestämma för vilka varor och, där med avseende å särskilt varuslag så erfordras, under vilka förutsättningar rätt till tullrestitution enligt förordningen må åtnjutas. I § 7 av samma förordning stadgas under mom. 2, att restitution skall beräknas efter utförelsevarans nettovikt.

Utskottet.
1912 års lagstiftning om tullrestitution.

I den skrivelse (nr 220), varigenom 1912 års riksdag tillkännagav sitt beslut i anledning av Kungl. Maj:ts proposition (nr 227) med förslag till nämnda förordning — vilket förslag i nu ifrågavarande hänseende avsåg, att Kungl. Maj:t skulle erhålla befogenhet att bestämma för vilka varor rätt till tullrestitution finge åtnjutas — anförde riksdagen bland annat:

»Då det icke torde låta sig göra att för någon längre tid framåt fastställa, för vilka varor sådan rätt icke får meddelas, finner riksdagen välbetänkt att åt Kungl. Maj:t förbehålla största delen av bestämmanderätten häröver. En förteckning över sådana varor kan nämligen med korta mellantider behöva kompletteras, i den mån den utländska konkurrensen därtill giver anledning. För att Kungl. Maj:t må bliva i tillfälle att på ett för industrin betryggande sätt meddela bestämmelser i ifrågavarande hänseende, torde emellertid samverkan med industrins målsmän vara oundgängligen nödvändig. Riksdagen är också förvissad därom, att Eders Kungl. Maj:t icke skall underlåta att vid sådana bestämmelsers utfärdande bereda de i varje särskilt fall berörda industriernas idkare eller andra företrädare tillfälle att yttra sig.»

Bestämmelsen om att för särskilda varuslag särskilda förutsättningar för tullrestitutions åtnjutande kunna av Kungl. Maj:t bestämmas tillkom på förslag av bevillningsutskottet, vars motivering härför, sådan den influtit i riksdagens nyssnämnda skrivelse, var av följande lydelse:

»Beträffande vissa varor, vilkas uteslutande från restitutionsförfarandet väl icke kan anses påkallat, torde dock särskilda villkor kunna fastställas, vilkas upp-

fyllande utgör förutsättning för tullrestitutions åtnjutande. Sådana villkor skulle avse kontroll därå, att de varor, som med anspråk på tullrestitution utföras, äro införda från utlandet och icke tillverkade inom landet. Tydligt föreligger nämligen den möjligheten, att varor, som importerats med angivet anspråk på tullrestitution vid utförandet, säljas inom landet och i deras ställe produkter av inhemsk tillverkning av enahanda eller liknande slag exporteras med åtnjutande av den för de utländska varorna betingade restitutionen. Genom ett sådant förfarande skulle å ena sidan staten gå miste om tullavgifterna för den importerade varumängden och å andra sidan exportören obehörigen gynnas. Såväl i statens som den inhemska industrins intresse torde därför villkor av antydd art böra av Eders Kungl. Maj:t fastställas, i den mån sådant kan för vissa varuslag visa sig erforderligt.»

I samband med utfärdandet av förordningen angående tullrestitution i vissa fall vid återutförelse av utländsk vara fastställde Kungl. Maj:t genom kungörelse samma dag förteckning å de varuslag, för vilka dylik rätt till restitution finge åtnjutas. Beträffande varuslag, som icke funnos i förteckningen upptagna, förklarade sig Kungl. Maj:t vilja framdeles, där framställningar angående särskilda sådana varuslag därtill föranledde, taga under övertägande, huruvida och under vilka villkor restitution enligt förordningen finge medgivas. Vid vissa i varuförteckningen upptagna tulltaxerubriker har anbragts en stjärna, hänvisande till en vid förteckningens början befintlig anmärkning av innehåll att tullrestitution för de i rubriken upptagna varuslag icke må åtnjutas, med mindre varuägaren under edlig förpliktelse intyggar, att varan enligt hans vetskap icke är avsedd att återsändas vare sig till produktions- eller inköpslandet eller till producentens eller den ursprungliga säljarens ombud i annat land.

*Departements-
chefen.*

Till ovannämnda statsrådsprotokoll har nu chefen för finansdepartementet meddelat bland annat följande. Kungl. Maj:t hade på sin tid uppdragit åt kommerskollegium att med biträde av erforderliga sakkunniga undersöka, i vad mån varuförteckningen kunde utvidgas. Med skrivelse den 23 oktober 1918 hade kommerskollegium med tillstyrkande överlämnat ett förslag till förändringar i varuförteckningen, utarbetat av särskilt tillkallade sakkunniga, varvid, enligt vad utskottet erfarit, industrien haft tillfälle att genom representanter för olika industri-grenar, som av förslaget berörts, framföra sina önskemål. I anledning av nämnda förslag hade kommerskollegium och generaltullstyrelsen avgivit utlåtanden, vilka departementschefen delvis återgivit. Det vore nu departementschefens avsikt att, i överensstämmelse med vad den verkställda utredningen givit vid handen, framdeles föreslå Kungl. Maj:t att fastställa ny förteckning över varor, för vilka rätt till restitution må åtnjutas. Emel-

lertid hade de sakkunniga jämväl ifrågasatt vissa ändringar i tullrestitutionsförordningen. Förslag till sådana ändringar hade sedermera utarbetats av generaltullstyrelsen, ett förslag, vilket departementschefen i allt väsentligt upptagit. Den föreliggande propositionen avser nu att utverka riksdagens bifall till ifrågavarande av departementschefen förordade ändringar.

De ändringsförslag, Kungl. Maj:t sålunda framlägger, innehålla i huvudsak följande.

Ovan omnämnda bestämmelse i § 7 mom. 2, enligt vilken restitution skall i regel beräknas efter utförselvarans nettovikt, har ansetts utgöra hinder för medgivande av tullrestitution ej blott då det gäller varor, som äro underkastade värdetull, utan även i fråga om sådana, där tullen utgår efter stycketal. Då i det av departementschefen omnämnda förslaget till ny varuförteckning upptagits vissa stycketullsvoror, föreslår Kungl. Maj:t sådana ändringar i förordningen, att nyssnämnda hinder undanröjes. Dessa ändringar beröra dels § 7 mom. 2, dels ock punkten c) under § 12, vilken paragraf innehåller bestämmelser om vissa villkor för erhållande av tullrestitution.

Efter erinran att enligt ovanberörda bestämmelse i varuförteckningen tullrestitution, vad angår vissa varugrupper, medgives endast under villkor att varuägaren under edlig förpliktelse intygar, att varan enligt hans vetskap icke är avsedd att återsändas vare sig till produktions- eller inköpslandet eller till producentens eller den ursprungliga säljarens ombud i annat land, hade de sakkunniga anført, att enär lagstiftningen givetvis icke avsett att möjliggöra en sådan från industriens sida befarad returnering av varor mot tullrestitution, ett dylikt utnyttjande av medgiven restitutionsrätt borde förekommas genom en allmän bestämmelse, vilken syntes hava sin lämpligaste plats i förordningen.

I anslutning härtill föreslår Kungl. Maj:t nu *dels* ett tillägg till § *Propositionen.* 3, enligt vilket tullrestitution i intet fall må avse sådan vara, som är avsedd att återsändas till produktions- eller inköpslandet eller till producentens eller den ursprunglige säljarens ombud i annat land, *dels ock* att bland de i § 12 stadgade villkoren för erhållande av tullrestitution införes bestämmelse därom, att exportangivningsinlaga skall åtföljas av exportörens under edlig förpliktelse avgivna försäkran, att varan enligt hans vetskap icke är avsedd att på något av nyss angivna sätt återsändas.

De ändringar i 1912 års tullrestitutionsförordning, som Kungl. Maj:t genom den föreliggande propositionen föreslår, finner utskottet stå i full

*Utskottets
yttrande.*

överensstämmelse med de grunder, på vilka förordningen vilar. På grund härav och då utskottet icke har något att erinra mot förslaget detaljer, får utskottet hemställa,

att riksdagen måtte, med bifall till föreliggande proposition nr 252, antaga följande

F ö r s l a g

till

förordning om ändrad lydelse av §§ 3, 7 och 12 i förordningen den 13 december 1912 angående tullrestitution i vissa fall vid återutförsel av utländsk vara.

Härigenom förordnas, att §§ 3, 7 och 12 i förordningen den 13 december 1912 angående tullrestitution i vissa fall vid återutförsel av utländsk vara skola i nedan angivna delar erhålla följande ändrade lydelse:

§ 3.

Konungen äger bestämma, för vilka varor och, där med avseende å särskilt varuslag så erfordras, under vilka förutsättningar rätt till tullrestitution enligt denna förordning må åtnjutas; dock må i intet fall sådan rätt avse spannmål, omalen eller malen, levande djur, brännvin och sprit, alla slag, eller vin eller sådan vara, som är avsedd att återvändas till produktions- eller inköpslandet eller till producentens eller den ursprunglige säljarens ombud i annat land.

Rätt till restitution må tillerkännas handelsidkare allenast å plats, där tullkammare finnes.

§ 7.

1. — — — —

2. Restitution beräknas för utförselvara, som vid införseln drager stycketull, efter stycketal och för annan utförselvara efter dess nettovikt, ankommande dock på Konungens prövning, huruvida och under vilka villkor emballage eller inlägg till varor, i fråga om vilka bruttoförtullning är stadgad i gällande tulltaxa, må inräknas i den vikt, som vid utförseln lägges till grund för restitution.

§ 12.

Såsom villkor för erhållande av restitution skall i övrigt gälla:

a) — — — —;

b) att exportangivningsinlagan ej mindre innehåller uppgift om avsikten att för varan erhålla tullrestitution enligt denna förordning, om varans handelsbenämning och om den rubrik i tulltaxan, till vilken densamma vid införseln blivit hänförd, än även är åtföljd dels av exportörens under edlig förpliktelse avgivna och av två vittnen till riktigheten bestyrkta försäkran därom, att den till utförsel angivna varan blivit av honom införd, att full införseltull för densamma erlagts och att varan icke efter införseln undergått någon bearbetning eller förändring, dels ock av exportörens under edlig förpliktelse avgivna försäkran, att varan enligt hans vetskap icke är avsedd att återsändas vare sig till produktions- eller inköpslandet eller till producentens eller den ursprunglige säljarens ombud i annat land;

c) att vederbörande tullkammare, efter exportvarans undersökning och utrönande av det stycketal eller den vikt, som jämlikt § 7 mom. 2 skall läggas till grund för restitutionen, samt kollinas plombering ävensom bevakning under transporten till och inlastning i fartyg eller järnvägsvagn eller överlämnande till postverket, härom meddelat attest, vilken såsom verifikation jämte angivningsinlagan och övriga intyg bifogas tullkammarens utgående tulljournal;

d) — — — —;

e) — — — —.

Denna förordning träder i kraft å dag, som av Konungen bestämmes.

Stockholm den 2 maj 1919.

På bevillningsutskottets vägnar:

G. W. KÄLLMAN.